

[Erik Kragh.]

Giap har udtrykkeligt erklæret, at Vietnamkrigen er en prøve på, om man kan gennemføre planen på denne måde. Hvis det kan lykkes — siger han — at slå amerikanerne i deres forsøg på at undsætte Sydvietnam, ja, så kan det også lykkes i andre områder. Jeg kan blot minde om, at man allerede har dannet en befrielsesfront både i Malaysia og i Thailand.

Det, der jo nok kan være lidt trist, er, at man ser en ensidig, en næsten ensidig omtale af amerikanske bombardementer og af amerikansk militær indsats, og at man ser billeder af landsbyer, der er bombarderet, og af Nordvietnam, hvor der er bombet. Men jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, i anledning af hr. Kai Moltkes omtale af alle disse millioner af granater og bomber o. s. v., at enhver militær leder af et sådant foretagende vil opmagasinere meget store beholdninger — beholdninger langt ud over, hvad han med rimelighed kan vente at få brug for — fordi han ikke ved, hvor længe det skal vare.

Og man må ikke glemme, at krigen i Nordvietnam jo føres bevidst begrænset; den er et eksempel på den filosofi, der i efterkrigstiden er kommet frem, hvorefter man i forståelse med modparten — her tænker jeg på Nordvietnam og Kina — søger at begrænse krigen for at hindre, at den skal udvides til noget værre. Præsident Johnson har jo forbudt bombing af både Hanoi og Haiphong. Lad mig som eksempel nævne jernbaneforbindelsen til Kina. Fra militær side ønskede man at bombe banegårdsterræner, fordi det ville give mest bonus i det lange løb, men præsident Johnson forbød dette, da banegårdsterrænerne ligger i bebygget område, og beordrede i stedet, at man skulle bombe jernbanebroer, der lå i ubebygget område. At der omkommer mange uskyldige, er der vist ikke nogen tvivl om, men man må dog have lov at sige, at der fra amerikansk side gøres et ærligt forsøg på at begrænse krigsførelsen til det militært strengt nødvendige.

Her må jeg måske med det samme nævne problemet med at standse bombningerne i Nordvietnam. Jeg kan selvfølgelig principielt godt se problemet og være enig med udenrigsministeren i hans betragtning, men jeg vil blot pege på, at set med den ameri-

kanske militære ledelses øjne i Sydvietnam er bombardementerne i Nordvietnam af samfærdselsmidler — altså veje, jernbaner, jernbanetog, lastvogne o. s. v. — et spørgsmål om at unddrage Vietcong og de nordvietnamesiske tropper i Sydvietnam forsyninger, som jo atter er grundlaget for deres kampvirksomhed; det vil sige, at det er en indirekte støtte af de amerikanske troppers kamp, og har man ansvaret for sine egne troppers kamp i et sådant område, hviler det nu hårdt på én, og det spiller en stor rolle i éns overvejelser. Jeg kunne forstå kritikken, hvis der var tale om, at de bombede civile mål, sådan som propagandaen løber; men det er jo ikke rigtigt. Når også civile mål kan komme ind i billedet, skyldes det altså uheld og andet, for der er jo ikke tale om en principiel bombekrig, som tilfældet var imod Tyskland under den anden verdenskrig.

Udenrigsministeren siger, at man opnår ikke nogen resultater ved en bombekrig i retning af at ødelægge — hvad skal man sige — udholdenheden, og heri er jeg ganske enig. Man kan ikke tvinge en befolkning ved luftbombardementer; tværtimod får man derved befolkningerne til at rykke tættere sammen — sådan som det jo også skete under den anden verdenskrig. Men det er heller ikke det, der foregår. Når amerikanerne bomber i Nordvietnam, er det ikke for på den måde at lægge pres på Nordvietnams befolkning; det er simpelt hen, hvad man, set fra amerikansk synspunkt, kan kalde en militær nødvendighed, fordi Nordvietnam benytter Ho Chi Minh-stien ned gennem Laos og derved har frit spil med hensyn til at føre forsyninger.

Det storpolitiske problem synes jeg dog lige, jeg vil nævne, selv om jeg har nævnt det en gang før. Det er altså — som jeg har sagt — et spørgsmål, om disse nationale befrielseskrige efterhånden skal føre til indlemmelse af en lang række lande i Sydøstasien i, hvad man kan kalde den kommunistiske magtsfære. Det afvises jo af vore hjemlige kritikere, som hånligt taler om dominoteorien o. s. v., men jeg må stadig mene, at regeringerne i både Malaysia, New Zealand og Australien vel nok alligevel har større forudsætninger for at bedømme disse ting, og at — hvad jeg også har mindet om tidligere fra denne taler-